

L'HOME JUST

per KARL RAHNER

Les pàgines de l'Escriptura ens diuen ben poca cosa de sant Josep; tanmateix n'hi ha prou per fer-nos-en saber l'essència. Sabem que era descendent de l'il·lustre llinatge d'aquest rei David que domina tota la història nacional del seu poble. Però aquest passat gloriós no feia sinó subratllar el caràcter modest i poc enlluernador del present: la vida dura d'un simple fuster en un *forat* perdut sobre el mapa del món, l'escarrassament dels impostos i de l'administració .

Ni tant sols s'estalvià l'experiència del destí de persones obligades a cercar un alberg a l'estranger. Quin rerefons més poc gloriós, per l'entrada en escena de Jesús no era la vida de la seva família! La vida ordinària d'aquest home obscur, amagava tanmateix, sota aparences ben banals, riqueses espirituals de gran preu.

En primer lloc el compliment silenciós del deure. Tres vegades l'Escriptura ens diu de Josep que «Ell es llevà». Per què? Per posar en execució allò que havia percebut en la seva consciència com essent la veu de Déu. La seva consciència estava tan atenta que fins en ple son, li va fer sentir el missatge de l'àngel per desconcertants que li semblessin els camins pels quals l'impulsava l'herald celestial de la voluntat de Déu.

L'altre tresor que l'Escriptura mostra present en l'ànima de Josep, és la seva justícia. Josep era un home *just*. Aquesta expressió designa en llenguatge de l'Escriptura l'home que ha posat en joc la seva vida per la paraula de la llei de Déu.

Era també un home *pietós* i tenia una pietat d'home, una manera de servir Déu allunyada de tot sentimentalisme versàtil, una fidelitat humil preocupada únicament de Déu i no de si mateix.

Aquest fou l'home i la seva vida quotidiana, sota el triple signe del deure, de la justícia i de la pietat. Només després d'haver subratllat aquestes riqueses espirituals podem parlar de la més gran de totes, de la funció tutelar i paternal que Déu es dignà confiar-li respecte aquell qui és la salvació del món. Va acollir en la seva família aquell que venia a reunir el poble dels seus pecats, el Sant de Déu, i és ell qui tingué el privilegi de confiar-li el nom: Jesús, és a dir, «Déu que salva».

Va acollir la Paraula eterna del Pare esdevinguda un fill d'aquest pobre món; i, per part seva, els homes anomenaren el seu Salvador: «el fill del fuster». I quan a través de la predicació de l'evangeli, aquesta Paraula eterna, començà a ressonar enmig dels homes, Josep deixà l'escena d'aquest món com aquell qui ha acabat una funció poc aparent, i ningú no se n'adonà. Però la vida d'aquest home humil havia tingut un contingut incommensurable, l'únic que, en últim terme, compta en una existència: Déu, la seva gràcia feta cam.